

РЕШЕНИЕ

№ 416

гр. Пазарджик, 01.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилев
Асен В. Велев

при участието на секретаря Петя Кр. Борисова
като разгледа докладваното от Асен В. Велев Въззивно гражданско дело № 20235200500581 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и следващите от ГПК.

С Решение № 260018/08.04.2022 г. по гр.д. № 281/2019г. по описа за 2019г. на Районен съд - Панагюрище са отхвърлени предявените от ищцата С. Б. К., ЕГН *****, със служебен адрес: гр. София, пл. „Македония“ № 9, вх. А, ет. 4, ап. 9, член на Софийска адвокатска колегия, срещу „КНН“ ООД, ЕИК 112625683, със седалище и адрес на управление: гр. Панагюрище, ул. „Хаджи Димитър“ № 11, представлявано поотделно от К. Н. и Н. Н.а иск за признаване установено, че „КНН“ ООД, дължи на С. Б. К., в качеството й на адвокат и член на САК, сума в размер на 8 972,51 лева - главница, от които сумата от 6 984,56 лева - дължимо и неизплатено адвокатско възнаграждение по Договор за правна помощ, защита и съдействие от 25.05.2017 г., сумата от 1 500,00 лева – дължимо и неизплатено адвокатско възнаграждение по Договор за правна помощ, защита и съдействие от 02.10.2018г., сумата от 487,95 лева – невъзстановени разноски по изпълнително дело № 1353/2017 г. по описа на ЧСИ Д.В., с рег. № 861 на Камарата на ЧСИ, както и законна лихва за забавено плащане върху целия размер на задължението, считано от 04.12.2018 г. до изплащане на пълния размер на задължението. С решението ищцата е осъдена да заплати на ответника направените съдебно-деловодни разноски в общ размер на 2 660,00 лева, от които адвокатско възнаграждение в размер на 2 160,00 лева и 500,00 лева – възнаграждение за вещи лица.

С Определение № 260039/21.06.2023 г. по същото дело, съдът е оставил без уважение

молба на ищцата С. К. по реда на чл. 248 от ГПК за изменение на решението в частта за разноските.

В законоустановения срок срещу постановеното решение е постъпила въззивна жалба от ищцата, с която същото се оспорва като недопустимо, неправилно, като постановено при съществени нарушения на процесуалните правила. Излага, че съдът е допуснал съществено процесуално нарушение, доколкото след откриване на производство по оспорване истинността на представени документи, съдът не разпределил доказателствената тежест по така допуснатото оспорване. Сочи, че съдът е допуснал и друго съществено процесуално нарушение, изразяващо се в нарушение на диспозитивното начало, което водело до недопустимост на съдебния акт. Счита, че съдът погрешно е квалифицирал предявения иск на такъв по чл. 79 от ЗЗД, доколкото в обстоятелствената част били изложени аргументи за наличието на договор за поръчка, предполагащо правна квалификация по чл. 422, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 286 и чл. 86 от ЗЗД, а не такава по чл. 79 във връзка с чл. 86 от ЗЗД, който иск бил осъдителен. Доколкото не разрешил спора по действителната правна квалификация на предявения иск, било налице излизане извън пределите на търсената защита, поради което постановеният съдебен акт бил недопустим съответно да бъде обезсилен. На следващо място излага, че първоинстанционният съд неправилно е оставил без уважение искането на ищцата по чл. 214 от ГПК, с което при условията на евентуалност е добавено ново основание на иска към вече предявеното, доколкото се претендирал същият петитум на още едно основание, водещо и на последващо обективно съединяване на искове. Излага, че тази форма на изменение на основанието по реда на чл. 214, ал. 1 от ГПК, при условията на евентуалност била приета за допустима в съдебната практика. Сочи, че в постановеното решение липсват мотиви за отхвърляне на предявения иск. Излага, че е предявен иск за признаване на установено, че ответникът ѝ дължи сумата от 8 972,51 лева, съобразно договори за правна помощ защита и съдействие, които по своята характеристика представлявали договори за поръчка по смисъла на чл. 286 от ЗЗД. Счита, че при условията на пълно и главно доказване в производството е доказана основателността на исковите претенции, доколкото са представени множество писмени доказателства за изпълнение на възложените ѝ работи. Излага, че не била уведомена за оттегляне на пълномощията ѝ, доколкото по делото е доказано, че подписите в обратната разписка, не са изписани от нея, поради което оттеглянето на представителната власт следвало да се отчете като неосъществило се, доколкото упълномощеното лице следва да е уведомено за същото. Сочи, че за да признае или отрече претендираните права от насрещните страни, съдът е трябвало да обсъди в мотивите на решението си доказателствата за правнорелевантните факти и да посочи кои факти намира за установени и кои намира за недоказани, но подобни изводи не били отразени в обжалваното решение. Излага, че е налице противоречие в съдебния акт доколкото се посочвало, че не са открити оригинали на сключените договори и пълномощни за дейността на ищцата като адвокат на дружеството, а в същото време е прието, че ищцата е осъществявала процесуално представителство на ответното дружество през периода 25.05.2017г. до 09.11.2017г. Отделно от това, съдът е изложил мотиви единствено по отношение откритото производство по оспорване истинността на документ, като се е

позовал на съдебна практика, без да изложи никакви мотиви по отношение главния спор – дали е налице поръчка, дали е налице изпълнение на възложената работа, за която се претендира възнаграждение, дали е имало приемане на извършената работа от ответната страна, както и дали не е налице друго правоотношение между тях, въз основа на което да се претендира възнаграждението. Счита, че възлагането е определящо за възникване на задължението за заплащане на възнаграждение, а не самият материален документ, представляващ договор за правна услуга. Съдът не изложил мотиви и по отношение въпросите по какъв начин и кога са прекратени договорите между страните. Излага, че неправилно съдът не е допуснал изслушването на повторна графологична експертиза, което е довело до неизясняване на спора, тъй като били налице съществени противоречия между вещите лица по допуснатите по делото експертизи, дали положения в договора подпис е технически пренесен/копиран. Доколкото двете вещи лица имали противоречиви становища по отношение на един и същ изследван материал, съдът е следвало да допусне повторна експертиза, като било направено е изрично оспорване на заключението на вещото лице Добрев като необосновано, неясно и неточно. Счита, че правото ѝ на защита било нарушено, доколкото съдът събрал доказателства само в подкрепа на ответното дружество и е допуснал фактическата обстановка по делото да остане неизяснена, довело до постановяване на неправилно и незаконосъобразно решение за отхвърляне на иска по чл. 422 от ГПК. Поради, това прави доказателствено искане на основание чл. 266, ал. 3 от ГПК, да бъде допусната повторна СГЕ, която да вземе предвид изложените от вещите лица аргументи при изследване на копия и да отговори на допълнително зададения въпрос – Дали подписите, положение под договори за правна защита от 25.05.2017г. и 02.10.2018г. за клиент К. Н., като представител на „КНН“ ООД, са положени от него и съвпадат ли с неговия подпис и дали са копия на оригинал, по методика на изследване на копия на почеркови обекти. Прави се искане за отмяна на решението и постановяване на ново, с което да бъде признато за установено, че ответникът дължи на ищцата претендираните суми, ведно със законна лихва. Претендира присъждане на разноски пред двете инстанции.

Срещу определението на съда, с което е оставена без уважение молбата на ищцата за изменение на решението в частта за разноските е постъпила частна жалба от ищцата, с която същото се оспорва като неправилно и незаконосъобразно. Сочи, че при възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК съдът е следвало да извърши преценка за съотношението на цената на адвокатската защита и фактическата и правна сложност на делото, като ако се изведе несъответствие, съдът следвало да намали договорения адвокатски хонорар. Неправилно съдът не взел предвид, че ответната страна не е представлявана от адвокат във всяко от проведените съдебни заседания по делото, поради което към минималния хонорар неправилно е добавена сумата от 600,00 лева. Излага, че от съдържащите се в кориците на делото доказателства може да се изведе заключението, че ответникът не е положил еквивалентни на ищцовата страна усилия спрямо правния спор, поради което нелогично било да се прави съпоставка между търсените разноски от страните. Прави се искане за отмяна на определението на съда, като присъдените на ответната страна разноски бъдат

намалени, поради прекомерност.

В законоустановения срок са постъпили писмени отговори от ответника срещу двете въззивни жалби, с които изцяло се оспорват като неоснователни. Излагат се съображения, във връзка с възраженията направени във въззивната жалба. Не се представят нови доказателства и не се правят нови доказателствени искания пред въззивния съд. Не се взема становище по направеното с въззивната жалба доказателствено искане. Счита обжалваните съдебни актове за правилни и законосъобразни, поради което моли да бъдат потвърдени.

В открито съдебно заседание жалбоподателят поддържа подадените жалби. Претендира присъждане на разноски, съобразно представен списък по чл. 80 от ГПК.

Въззивният съд, след като се запозна с твърденията, изложени във въззивните жалби и писмените отговори, като обсъди и анализира събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, като взе предвид доводите, изложени в открито съдебно заседание и при спазване разпоредбата на чл. 235 от ГПК, прие за установено от фактическа и правна страна, следното:

Въззивната жалба срещу първоинстанционното решение е постъпила в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК, подадена е от надлежно упълномощен представител на страна, която има правен интерес от обжалване на първоинстанционното решение, отговаря на изискванията на чл. 260 и 261 от ГПК, следователно същата е процесуално допустима за разглеждане по същество.

Първоинстанционното производство е образувано по искова молба на С. Б. К., ЕГН *****, със служебен адрес: гр. София, пл. „Македония“ № 9, вх. А, ет. 4, ап. 9, член на Софийска адвокатска колегия, срещу „КНН“ ООД, ЕИК 112625683, със седалище и адрес на управление: гр. Панагюрище, ул. „Хаджи Димитър“ № 11, представлявано поотделно от К. Н. и Н. Н.а, с която се иска от съда, да признае за установено по отношение на „КНН“ ООД, че дължи на ищцата С. Б. К. сумата в размер на 8 972,51 лева – главница, от които 6 984,56 лева - дължимо и неизплатено адвокатско възнаграждение по Договор за правна помощ, защита и съдействие от 25.05.2017 г., 1 500,00 лева - дължимо и неизплатено адвокатско възнаграждение по Договор за правна помощ, защита и съдействие от 02.10.2018 г., 487,95 лева - невъзстановени разноски по изпълнително дело № 1353/2017 г. по описа на ЧСИ Д. В., с рег. № 861 на КЧСИ, ведно със законна лихва върху тези суми, считано от 04.12.2018г. до погасяване на вземането, включително и присъждане на сторените разноски в заповедното производство по ч.гр.д. № 163/2019г. по описа на РС – Панагюрище, както и присъждане на сторените по делото съдебно-деловодни разноски.

Ищцата твърди, че с Разпореждане от 20.02.2019г. по ч.гр.д. № 163/2019г. по описа на РС – Панагюрище, е издадена Заповед № 102/20.02.2019г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, по силата на която ответното дружество е задължено да й заплати посочените суми, ведно със законната лихва, както и сторените по делото разноски. Против заповедта било подадено възражение от страна на ответното дружество с правно основание чл. 414, ал. 2 от ГПК, с което дружеството твърдяло, че не дължало изпълнение

на вземането. С Определение от 27.02.2019г. по ч.гр.д. № 163/2019г. по описа на РС – Панагюрище, връчено на ищцата на 15.03.2019г., на последната е указано да предяви иск срещу ответното дружество. Поради това обосновава правен интерес да предяви настоящия иск.

В исковата молба ищцата твърди, че през месец февруари 2017 г. дружеството-ответник, представлявано от управителя К. Н. я е ангажирало, в качеството ѝ на адвокат, за защита на правните му интереси и осъществяване на процесуално представителство срещу Г.Н.Т., който дължал на дружеството-ответник сума в размер на 106 478,72 лева, като ищцата е била надлежно упълномощена с адвокатско пълномощно, подписано от управителя на дружеството. Сочи се, че с пълномощното ѝ е предоставена изрична представителна власт да извършва от името и за сметка на дружеството всички необходими правни и фактически действия за защита и съдействие, като дава мнения, становища, правни консултации, да извършва справки по образувани търговски, обезпечителни и изпълнителни дела, да извършва заверки на преписи от документи, предоставени от дружеството-ответник и да осъществява пълно процесуално представителство по повод непогасеното задължение спрямо Г.Т.. Ищцата твърди, че на 07.04.2017 г. лично е изготвила Нотариална покана до длъжника Г.Т., която е връчена чрез нотариус П.К., с район на действие РС - Панагюрище. Въпреки връчването на поканата Т. не е погасил задължението си. Излага, че ответното дружество, чрез своя управител, надлежно е упълномощил ищцата да го представлява при събирането на вземането от Т., като е извършвала многобройни правни консултации, мнения и становища по поставяни от негова страна въпроси, предявила е убедителна и мотивирана молба за обезпечение на бъдещ иск срещу Т. пред ОС - Пазарджик, подадена на 19.05.2017 г., заедно с голям обем, заверени лично от ищцата на всяка страница, преписи от документи, представени от дружеството-ответник. Ищцата твърди, че молбата за обезпечение на бъдещ иск срещу Т. е уважена и е допуснато издаването на обезпечителна заповед от 25.05.2017 г. в полза на ответното дружество, която ищцата К. взела лично от съда и още същия ден е образувано изпълнително дело № 1353/2017 г. по описа на ЧСИ Д.В., рег. № 861 на КЧСИ, с район на действие Софийски градски съд. Сочи, че във връзка с това изпълнително дело, ищцата е изготвила различни книжа, правила е справки до ЧСИ, предоставяла е заверени преписи на всяка страница от документите, извършила е запори и възбрани върху движимото и недвижимото имущество на Т., с цел ответното дружество да бъде обезпечено след приключване на исковото производство, ако се получи положително решение. Ищцата твърди, че на 25.05.2017 г. между нея и ответника е сключен Договор за правна защита и съдействие по образувано обезпечително производство по ч.т.д. № 90/2017 г. по описа на ОС – Пазарджик и образуваното изпълнително производство на ЧСИ Д.В., като ищцата е извършила добросъвестно възложената правна работа, въпреки че не ѝ е заплатено дължимото адвокатско възнаграждение в размер на 6 984,56 лева, тъй като към онзи момент дружеството нямало финансова възможност, като помолили адвокатското възнаграждение да се заплаща на части, тъй като ищцата е щяла да води исковото производство пред ОС - Пазарджик.

Ищцата твърди, че на 22.06.2017 г. лично е депозирала искова молба с правно основание чл. 79 от ЗЗД в ОС - Пазарджик, в качеството ѝ на процесуален представител на дружеството-ответник срещу длъжника Г.Т. Соча, че е вложила изключително много труд и е извършен правен анализ на многобройна съдебна практика за конкретния казус, като е заверила всички писмени доказателства лично, на всяка страница. Ищцата посочва, че въз основа на предявената искова молба е образувано т.д. № 111/2017 г. с ищец дружеството-ответник по настоящото дело и ответник Г.Т. На 10.08.2018 г. ищцата лично е изготвила и депозирала допълнителна искова молба, съпътствана отново от многобройни писмени доказателства, които лично е заверила на всяка страница, с цел да защити интересите на „КНН“ ООД. Излага се, че исковото търговско производство е протекло в 6 съдебни заседания, на които ищцата е разпитвала свидетели, вещи лица, заради което е пътувала от гр. София, лично е вземала вещите лица от гр. Пазарджик и гр. Панагюрище, за да направят оглед на обекта, да вземат сравнителен материал от подписите на Г.Т., които се съхраняват в Община Панагюрище, за да бъде изготвена съдебно-счетоводната, графологичната и техническа експертизи, но за това дружеството-ответник отново не ѝ били заплатили дори и направените пътни разходи. Ищцата сочи, че лично е осъществявала във всяко открито съдебно заседание процесуалното представителство на дружеството-ответник, като не ѝ е заплатен и дължимия адвокатски хонорар в обезпечителното производство, а освен извършените пътни разходи, ответникът ѝ дължи и остатък от адвокатски хонорар, в размер на 3 897,00 лева. Твърди се, че исковото производство е завършило с положителен ефект за „КНН“ ООД, като било постановено съдебно решение от 12.07.2018 г. по т.д. № 111/2017г. по описа на ОС - Пазарджик, като делото е спечелено лично от ищцата чрез положения правен труд, като ответното дружество не ѝ заплатило дължимото адвокатско възнаграждение. Ищцата твърди още, че в законоустановения срок е изготвила и подписала лично въззивен отговор до АпС - Пловдив по търг. дело № 600/2018 г., образувано по въззивна жалба на Г.Т. срещу постановеното в полза на дружеството-ответник съдебно решение. Соча, че отново е напомнила на ответниците, че не са ѝ заплатили дължимото адвокатско възнаграждение, освен възнаграждението за изготвяне на въззивна жалба, правни съвети, анализи и правни становища във въззивното производство за сумата от 1 500,00 лева

В исковата молба се твърди, че съгласно валидно сключените между К. и ответното дружество договори за правна защита и съдействие от 25.05.2017 г. и 27.01.2018 г., дружеството „КНН“ ООД ѝ дължи адвокатско възнаграждение в общ размер на 8 972,51 лева, която сума представлява сбор от адвокатски възнаграждения за обезпечително производство, изготвяне на въззивен отговор във въззивното производство пред АпС - Пловдив, даването на правни консултации, становища, съвети, извършване на правни анализи, справки по образувани дела, заверяване на преписи на всяка страница от представените от ответното дружество документи по смисъла на чл. 32 от ЗАДв и направените пътни разходи между гр. София, гр. Пазарджик, гр. Панагюрище и обратно, както и платените такси по изп. дело № 1353/2017 г. по описа на ЧСИ Д.В., в размер на 487,95 лв. Ищцата твърди, че между нея и „КНН“ ООД са сключени договори за поръчка,

които в правната теория се определят като договори „*intuito personae*” – с оглед на личността. Счита, че като довереник по сключените договори, е изпълнила поръчката и е извършила всички възложени ѝ правни действия, с грижата на добър стопанин, по смисъла на чл. 281 от ЗЗД, във връзка с чл. 40, ал. 2 от ЗАдв – качествено, точно, в срок и добросъвестно. С оглед изложеното моли предявеният иск да бъде уважен. Прави доказателствени искания, както и искане да бъде изискано и приложено по делото и ч.гр.д. № 163/2019 г. по описа на РС - Панагюрище.

В законоустановения срок по чл. 131 от ГПК, дружеството-ответник „КНН“ ООД представя писмен отговор на исковата молба. Оспорва предявения иск за неоснователен и недоказан по основание и размер, твърди се, че дружеството-ответник не дължи никакви суми на ищцата. В писмения отговор се твърди, че на 21.02.2017 г. между ответника и ищцата е подписан договор за правна защита, представителство и съдействие за изготвяне, получаване, подписване и подаване на искова молба, молба за обезпечение на предявен иск, в това число и изпълнителен лист, жалби, молби, искания, становища, възражения, протоколи, удостоверения, заявления, договори и др. видове документи, както и да представя доказателства и да прави доказателствени искания пред РС - Панагюрище, РС - Пазарджик, ОС - Пазарджик, АпС - Пловдив, ВКС и др. съдилища на територията на Република България, пред държавни и частни съдебни изпълнители, нотариуси на територията на Република България, Агенция по вписванията – Имотен и Търговски регистър и всички държавни органи и институции на територията на Република България с цел удовлетворяване на дължимите парични вземания на „КНН“ ООД срещу Г.Н.Т.. Ответникът сочи, че са договорили възнаграждение в размер на 6 159,57 лева, включващо правни консултации, изготвяне на нотариална покана, подаване на искова молба, молба за обезпечение на предявен иск, жалби, молби, за издаване на изпълнителен лист, заявление по чл. 410 и чл. 417 по ГПК, снабдяване с допълнителни доказателства за предстоящо гражданско съдопроизводство, както и заявления, удостоверения, молби, становища, възражения, протоколи и др. Твърди се, че договореното възнаграждение е изплатено изцяло в брой от ответника към момента на подписване на договора и служи като разписка, удостоверяваща извършеното плащане. Соци се, че на 22.06.2017 г. бил подписан Приемо-предавателен протокол във връзка с отчитането на ищцата С. К. за дадените ѝ от дружеството-ответник парични средства, в размер на 15 600,00 лв. за разходи по т.д. № 90/2017 г., като в този протокол изрично било записано, че са платени разходи в размер на 218,00 лева, във връзка с образувано изп. дело № 20178610401353, както и че ищцата е върнала на дружеството-ответник сумата от 616,76 лева, остатък от сумата, предоставена от дружеството за разноси по делото. Според ответника, на 29.01.2018 г. е подписан Договор № 661724 за правна защита и съдействие, изразяващи се в правни консултации, процесуално представителство, изготвяне, подписване, получаване и подаване на искова молба, доказателствени искания и други документи по т.д. № 111/2017 г. по описа на ОС - Пазарджик, като е договорено възнаграждение в размер на 9 897,65 лева, което е изплатено изцяло и в брой и изрично е записано, че договорът служи като разписка за тази сума. Този договор бил представен с молба- списък за разноси, по смисъла на чл. 80 от ГПК по търг.

дело № 111/2017 г. по описа на ОС - Пазарджик, а съгласно представения договор, съдът е признал извършените разноси и ги е присъдил на „КНН“ ООД, което напълно отговаряло на Тълкувателно решение № 6/2012 г. на ВКС. Според ответника в нотариална покана, връчена с разписка № 20/26.11.2018 г. от Нотариус Н.М. – Т., с район на действие - РС Панагюрище, ищцата К. претендира сума в размер на 12 471,56 лева, като твърдяла, че има неизплатени суми по Договор за правна защита и съдействие от 21.02.2017 г., както и по Договор № 661724, в пълно противоречие с исковата молба по настоящото дело, доколкото адвокат К. претендирала изплащане изцяло на хонорар по договор от 25.05.2017 г., който никога не е подписван от представител на „КНН“ ООД. Ответникът твърди, че Договор от 02.10.2018 г. също не е подписван от представител на дружеството-ответник. Претендираните такси по изп. дело № 20178610401353 по описа на ЧСИ Д.В., в размер на 487,95 лева, били заплатени авансово от страна на „КНН“ ООД, и са отчетени от ищцата с приемо-предавателен протокол от 22.06.2017г. Твърди се, че на 09.11.2018 г. пълномощното на ищцата К. било оттеглено по надлежен ред, като уведомлението било прието от К. с обратна разписка № 5300051105408. На същата дата, според ответното дружество, са оттеглени и пълномощията на ищцата пред АпС - Пловдив и ОС - Пазарджик. Твърди се, че на 10.12.2018 г., ответникът уведомил адвокат С. К., че сключеният на 29.01.2018 г. договор бил прекратен, като уведомлението било прието с обратна разписка № 5300059493071. Ответникът изрично оспорва приложените договори от 25.05.2017 г. и 02.10.2018 г., като счита същите за неавтентични и неподписани от представител на дружеството-ответник. Сочи, че у тях съществуват съмнения, че договорите са подправени, като в тази насока формират и доказателствени искания. Прави се искане, да бъде задължена ищцата да представи в оригинал договори за правна помощ и съдействие, сключени на 25.05.2017 г. и 02.10.2018 г., като след представяне на документите в оригинал, молят да им бъде дадена възможност да поискат необходимите експертизи. Моли съда да постанови решение, с което да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан предявеният от ищцата С. К. иск, както и да им бъдат присъдени и сторените съдебно-деловодни разноси.

С Определение № 381/22.08.2019г. първоинстанционният съд е приел предявения иск за допустим.

По делото са приети писмени доказателства, както са приобщени като част от доказателствения материал приложените в кориците на делото ч.гр.д. № 163/2019г. по описа на РС – Панагюрище, изп. дело № 20178610401353 по описа на ЧСИ Д. В., с рег. № 861 на КЧСИ, т.д. № 90/2017г. по описа на ОС – Пазарджик.

С молба с вх. № 3536/07.11.2019г. ищцата е направила искане за изменение на исковата претенция по реда на чл. 214, ал. 1 от ГПК, в случай, че бъде отхвърлен иска за признаване на установено, че ответника дължи на ищцата сумата в размер на 8 972,51 лева – главница, от които 6 984,56 лева - дължимо и неизплатено адвокатско възнаграждение по Договор за правна помощ, защита и съдействие от 25.05.2017 г., 1 500,00 лева - дължимо и неизплатено адвокатско възнаграждение по Договор за правна помощ, защита и съдействие от 02.10.2018 г., 487,95 лева - невъзстановени разноси по изпълнително дело № 1353/2017 г. по описа на

ЧСИ Д. В., с рег. № 861 на КЧСИ, ведно със законна лихва върху тези суми, считано от 04.12.2018г. до погасяване на вземането, включително и присъждане на сторените разноси в заповедното производство по ч.гр.д. № 163/2019г. по описа на РС – Панагюрище, както и присъждане на сторените по делото съдебно-деловодни разноси, при условията на евентуалност да бъде признато за установено, че ответното дружество дължи на ищцата адвокатски хонорар на основание чл. 36, ал. 2 от ЗАдв за осъществяване на процесуално представителство по ч.т.д. № 90/2019г. (обезпечение) по описа на ОС – Пазарджик, по т.д. № 111/2017г. по описа на ОС – Пазарджик за три инстанции, пред ОС – Пазарджик, АпС – Пловдив и ВКС, за правните и фактически действия извършени от ищцата за процесуално представителство на ответното дружество, описани подробно в обстоятелствената част на исковата молба, в размер определен от съда, съобразно Наредба № 1 от 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и Закон за адвокатурата, както и 487,95 лева – невъзстановени разноси по изп. дело № 1353/2017г. на ЧСИ Д. В., рег. № 861 на КЧСИ, както и законна лихва за забавено плащане върху целия размер на дължа, считано от 04.12.2018г. до погасяване на пълния размер на задължението и разноските по делото.

С протоколно определение от 07.02.2020 г. първоинстанционният съд е оставил без уважение така формулираното искане по смисъла на чл. 214, ал. 1 от ГПК при условията на евентуалност.

По делото са изслушани и приети и съдебно-графологични експертизи.

Направеното пред въззивната инстанция доказателствено искане за извършване на повторна експертиза е оставено без уважение, доколкото приетите по делото заключения не са необосновани нито възниква съмнение от съда за тяхната правилност по смисъла на чл. 201 от ГПК и не са налице предпоставките на чл. 266, ал. 3 от ГПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта му – в обжалваната част. По останалите въпроси въззивният съд е ограничен от посоченото в жалбата.

При извършената служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК, съдът констатира, че обжалваното решение е валидно, но същото е недопустимо.

Предявен е положителен установителен иск с правна квалификация чл. 422, ал. 1, във връзка с чл. 415 от ГПК, във връзка с чл. 36, ал. 1 и 2 и чл. 37 от ЗАдв, във връзка с чл. 286 от ЗЗД, във връзка с чл. 79, ал. 1 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД. Предявеният иск е във връзка с проведено се преди това заповедно производство по реда на чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 163/2019г. по описа на РС – Панагюрище. По същото е издадена Заповед № 102/20.02.2019г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК. По силата на тази заповед ответното дружество е задължено да заплати на ищцата претендираните суми, идентични със заявената искова претенция по настоящото производство, ведно със законната лихва, както и сторените по делото разноси.

Съдът констатира, че с Определение № 182/22.04.2019 г. по ч.гр.д. № 163/2019г. по описа на РС – Панагюрище, издадената Заповед № 102 от 20.02.2019г. за изпълнение на

парично задължение по чл. 410 ГПК е била обезсилена от заповедния съд поради непредставяне от заявителя в законовия срок на доказателства за своевременно образуване на исково производство по чл. 422, във връзка с чл. 415 от ГПК и производството по делото е било прекратено.

С Определение № 421/31.07.2019 г. по в.ч.гр.д. № 529/2019г. на Окръжен съд - Пазарджик е потвърдено Определение № 182/22.04.2019 г. по ч.гр.д. № 163/2019г. по описа на РС – Панагюрище. Определението на въззивния съд е окончателно, като с оглед разпоредбата на чл. 296, т. 1 от ГПК, същото е влязло в сила.

Съгласно разрешението, дадено в т. 10а от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, правото на иск за установяване на вземане, за което е издадена заповед за изпълнение, съществува при наличието освен на общите, но и на специални процесуални предпоставки за надлежното му упражняване. По силата на чл. 422, ал. 1 и чл. 415 от ГПК, предявяването на установителния иск е ограничено с преклузивен едномесечен срок, който тече от връчване на заявителя на указанията на съда по чл. 415 от ГПК да предяви иска с оглед на подаденото от длъжника възражение срещу заповедта за изпълнение. Спазването на установен от законодателя преклузивен срок е абсолютна процесуална предпоставка за съществуване на правото на иск. При обусловеността на правото на иск на ищеца от надлежно извършено процесуално действие на ответника служебната проверка на съда, разглеждащ установителния иск, обхваща и наличието на възражение на длъжника по чл. 414, ал. 1 ГПК и спазването на срока по чл. 414, ал. 2 ГПК за подаването му пред съда по заповедното производство. Преценката на съда в заповедното производство, изразяваща се в даване на заявителя на указания по чл. 415 от ГПК, не обвързва съда, разглеждащ установителния иск.

В настоящия случай по заповедното производство е постъпило нарочно възражение от длъжника „КНН“ ООД, представлявано от Н. Н.а с вх. № 618/25.02.2019г. против издадената заповед за изпълнение. Съобщението за издадената заповед е връчено на длъжника „КНН“ ООД, представлявано от Н. Н.а на 22.02.2019г. С оглед на това възражението е подадено в срока по чл. 414, ал. 2 от ГПК в редакцията на разпоредбата към този момент (ДВ., бр. 65 от 07.08.2018г., в сила от 07.08.2018г.) – двуседмичен от връчване на заповедта за изпълнение.

Предвид постъпилото възражение от длъжника, с Определение 96/27.02.2019 г., на основание чл. 415 от ГПК, заповедният съд е дал указания на заявителя, ищцата в настоящото производство, да предяви в едномесечен срок от връчване на съобщението иск за установяване на вземането си и да представи доказателства за това на съда. Определението на заповедния съд е връчено на лично на заявителя – С. К., на 15.03.2019 г.

С Определение № 182/22.04.2019 г. по ч.гр.д. № 163/2019г. по описа на РС – Панагюрище, заповедният съд е констатирал, че искът по чл. 422 ГПК не е заведен в едномесечния преклузивен срок, доколкото по делото не са представени доказателства за предявяването му, поради което е постановил обезсилване на заповедта за изпълнение и прекратяване на производството.

Против определението на РС - Панагюрище е постъпила частна жалба, с приложено към нея копие от искова молба с вх. № 1015/03.04.2019 г., предявена от заявителя – С. Б. К. за установяване на вземането ѝ против длъжника „КНН“ ООД за процесните суми. По тази искова молба е образувано първоинстанционното производство по настоящото дело – гр.д. № 281/2019г. по описа на Районен съд – Панагюрище.

С Определение № 421/31.07.2019 г. по в.ч.гр.д. № 529/2019г. на Окръжен съд - Пазарджик е потвърдено Определение № 182/22.04.2019 г. по ч.гр.д. № 163/2019г. по описа на РС – Панагюрище. Въззивният съд е приел, че съдът в заповедното производство не е задължен служебно да извършва справки дали исквата молба с предмет, съвпадащ със заявлението по чл. 410 от ГПК е постъпила в съда, нито да събира данни за датата на депозирането ѝ, доколкото такава служебна проверка законът с разпоредбата на чл. 415 от ГПК не е възложил на съда в заповедното производство.

Настоящият съдебен състав споделя становището на заповедния съд и на въззивния състав по в.ч.гр.д. № 529/2019г. по описа на Окръжен съд – Пазарджик и приема, че след като в едномесечния срок заявителят не е представил доказателства за завеждане на иска по чл. 422 ГПК за установяване на вземането му против длъжника „КНН“ ООД пред заповедния съд, правилно заповедта за изпълнение е била обезсилена.

Искът по чл. 422 от ГПК предполага наличие на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, която да е оспорена с възражение от длъжника в срока по чл. 414 от ГПК, а подаването на възражението поражда правен интерес за кредитора да предяви иск в едномесечния преклузивен срок по чл. 415, ал. 4 от ГПК с цел да установи със сила на пресъдено нещо съществуването на оспореното от длъжника вземане и да стабилизира изпълнителната сила на заповедта. Освен възможността да предяви в едномесечен срок иск за установяване на вземането си за заявителят, съгласно чл. 415, ал. 5 от ГПК, съществува и задължението да представи в заповедното производство доказателства, че е предявил иска си в посочения срок. Разпоредбата на чл. 415, ал. 5 от ГПК е императивна и неизпълнението ѝ има за последица обезсилване на заповедта.

В този смисъл следва да се възприеме и приетото в мотивите на т. 13 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, съгласно която в тежест на заявителя е да докаже завеждането на иска по чл. 422 от ГПК чрез представяне на доказателства пред заповедния съд, което в случая не е било сторено, доколкото разпоредбата на чл. 415, ал. 2 от ГПК е идентична с разпоредбата на чл. 415, ал. 5 от ГПК в приложимата към настоящия случай редакция на посочената норма - ДВ., бр. 65 от 07.08.2018г., в сила от 07.08.2018г.

Независимо от влязлото в сила след потвърждаването му определение на Районен съд - Панагюрище за обезсилване на заповедта за изпълнение, ищцата С. Б. К. не е изменила иска си от установителен в осъдителен, а е продължила да поддържа иск за установяване на вземането си против длъжника „КНН“ ООД за процесните суми. Това искане се поддържа и пред въззивния съд. Отделно от това, видно е и от подадената от ищцата в

първоинстанционното производство молба с вх. № 3536/07.11.2019г., същата е отправила искане по реда на чл. 214, ал. 1 от ГПК, за изменение на предявения иск по делото, като при условията на евентуалност е поискала да се установи съществуване на вземането, макар и на друго основание.

Поради това, доколкото издадената заповед за изпълнение е била обезсилена, в настоящия случай не е налице абсолютната процесуална предпоставка за съществуване на правото на иск, поради което предявеният установителен иск по гр.д. № 281/2019г. по описа на Районен съд - Панагюрище е недопустим. След като е разгледал по същество недопустим иск, първоинстанционният съд е произнесъл недопустимо решение. Това налага обезсилване на обжалваното решение, в частта с която се е произнесъл по съществото на спора, както и прекратяване на производството по делото по предявения иск, съобразно разпоредбата на чл. 270, ал. 3, изр. 1 от ГПК. В този смисъл е и константната съдебна практика.

Доколкото производството по делото се прекратява, то на основание чл. 78, ал. 4 от ГПК, въззиваемата страна - ответник по иска, има право на разноски пред двете инстанции. Въззиваемата страна не е претендирала присъждане на разноски пред въззивната инстанция, поради което съдът не дължи произнасяне по тях.

По отношение претендираните разноски пред първоинстанционния съд - с първоинстанционното решение са присъдени в полза на ответника направените по делото разноски, с оглед отхвърляне на исковите претенции, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК. В срока по чл. 248 от ГПК ищцата е поискала изменение на решението в частта за разноските. С поставено по делото Определение № 260039/21.06.2023 г. по реда чл. 248 от ГПК, съдът е оставил искането без уважение. Срещу това определение в законоустановения срок е подадена въззивна частна жалба, по която настоящата инстанция дължи произнасяне.

Жалбата е постъпила в предвидения в чл. 248, ал. 3 от ГПК срок, подадена е от надлежно упълномощен представител на страна, която има правен интерес от обжалването му, отговаря на изискванията на чл. 260 и 261, във връзка с чл. 276, ал. 2 от ГПК, следователно също е процесуално допустима за разглеждане по същество.

Разгледана по същество същата е неоснователна, по следните съображения:

Доколкото жалбоподателката е представила списък на разноските по чл. 80 от ГПК пред първоинстанционния съд, с оглед приетото в т. 9 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, молбата за изменение на поставеното решение в частта за разноските се явява допустима, съответно и постановеното определение е допустимо.

Ответната по спора страна своевременно е претендирала присъждане на разноски пред първоинстанционния съд в размер на общо 2 660,00 лева, от които 2 160,00 лева – адвокатско възнаграждение и 500,00 лева – депозит за вещи лица. По делото са представени доказателства за реалното им извършване. В хода на устните състезания пред първоинстанционния съд процесуалният представител е направил възражение по смисъла на чл. 78, ал. 5 от ГПК, което следва да бъде разгледано.

Настоящата инстанция, като съобрази приложимите разпоредби от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (Наредбата), действали към момента на приключване на устните състезания (в редакцията ѝ публикувана в ДВ, бр. 68 от 31.07.2020 г.), минималният адвокатски хонорар за защита по предявените искове на основание чл. 7, ал. 2, т.1, т. 2 и т. 3, във връзка с чл. 2, ал. 5 от Наредбата, съобразно броя на всеки от обективно предявените искове, е в размер на 1 577,07 лева с включен ДДС. Сумата погрешно е пресметната от първоинстанционния съд в размер на 778,60 лева, доколкото не е съобразено, че са предявени обективно кумулативно съединени 3 искови претенции, за всяка от които се дължи отделно възнаграждение по реда на чл. 7, ал. 2, във връзка с чл. 2, ал. 5 от Наредбата.

С оглед предмета на предявените искови претенции, доколкото производството по делото се е провело в няколко открити съдебни заседания, в които са се извършвали множество процесуални действия по събиране на доказателства с участието на процесуалните представители на страните, съответно по делото са изслушани няколко съдебно-графологически експертизи, то делото се отличава с една по-висока фактическа и правна сложност. С оглед това, че процесуалният представител на ответника е участвал активно в цялото производство, при събиране на доказателствата по делото, съответно е вземал становища по подадените от ищцовата страна искания и становища, то претендираното от процесуалния представител адвокатско възнаграждение в размер от 2 160,00 лева, не се явява прекомерно. При извършената от настоящата инстанция преценка за съотношението на цената на адвокатската защита и фактическата и правна сложност на делото, съдът счита, че не е налице несъответствие, което да налага намаляване на договорения адвокатски хонорар. Процесуалната активност по отношение защитата на ответника от страна на неговия процесуален представител е еквивалентна с процесуалната активност, проявена от ищцовата страна и нейния процесуален представител. В този смисъл, неоснователни се явяват възраженията на жалбоподателката по отношение съпоставката на процесуалната активност на двете страни по спора. Поради това, направеното възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК е неоснователно, а в полза на ответника по иска следва да бъде присъден пълния претендиран размер за направени по делото съдебно-деловодни разноски, а именно в размер на общо 2 660,00 лева, от които 2 160,00 лева – адвокатско възнаграждение и 500,00 лева – депозит за вещи лица. Доколкото първоинстанционният съд е стигнал до същия извод, то постановеното определение по реда на чл. 248 от ГПК, съответно и първоинстанционното решение в частта за разноските в посочения размер, доколкото са дължими на ответната по спора страна, следва да бъдат потвърдени.

На основание чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК, при условията на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 от ГПК, решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Воден от горното, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА Решение № 260018/08.04.2022 г., постановено по гр. д. № 281/2019 г. по описа на Районен съд – Панагюрище **В ЧАСТТА, С КОЯТО** е отхвърлен предявеният от С. Б. К., ЕГН *****, със служебен адрес: гр. София, бул. „Македония“ № 9, вх. А, ет. 4, ап. 9, член на Софийска адвокатска колегия, срещу „КНН“ ООД, ЕИК 112625683, със седалище и адрес на управление: гр. Панагюрище, ул. „Хаджи Димитър“ № 11, представлявано поотделно от К. Н. и Н. Н.а иск за признаване за установено, че „КНН“ ООД, представлявано поотделно от К. Н. и Н. Н.а, дължат на С. Б. К., в качеството ѝ на адвокат и член на САК, сума в размер на 8 972,51 лв. (осем хиляди деветстотин седемдесет и два лева и петдесет и една стотинки) - главница, от които сумата от 6 984,56 лв. (шест хиляди деветстотин осемдесет и четири лева и петдесет и шест стотинки) - дължимо и неизплатено адвокатско възнаграждение по Договор за правна помощ, защита и съдействие от 25.05.2017 г.; сумата от 1 500,00 лв. (хиляда и петстотин лева) – дължимо и неизплатено адвокатско възнаграждение по Договор за правна помощ, защита и съдействие от 02.10.2018г.; сумата от 487,95 лв. (четиристотин осемдесет и седем лева и деветдесет и пет стотинки) – невъзстановени разноски по изпълнително дело № 1353/2017 г. по описа на ЧСИ Д.В. с рег. № 861 на КЧСИ, както и законна лихва за забавено плащане върху целия размер на задължението, считано от 04.12.2018 г. до изплащане на пълния размер на задължението и разноските по делото, **като НЕДОПУСТИМО.**

ПРЕКРАТЯВА производството по делото по предявения от ищцата С. Б. К., ЕГН *****, със служебен адрес: гр. София, бул. „Македония“ № 9, вх. А, ет. 4, ап. 9, член на Софийска адвокатска колегия, срещу „КНН“ ООД, ЕИК 112625683, със седалище и адрес на управление: гр. Панагюрище, ул. „Хаджи Димитър“ № 11, представлявано поотделно от К. Н. и Н. Н.а иск за признаване за установено, че „КНН“ ООД, представлявано поотделно от К. Н. и Н. Н.а, дължат на С. Б. К., ЕГН *****, в качеството ѝ на адвокат и член на САК, сума в размер на 8 972,51 лв. - главница, от които 6 984,56 лв. - дължимо и неизплатено адвокатско възнаграждение по Договор за правна помощ, защита и съдействие от 25.05.2017 г., 1 500,00 лв. – дължимо и неизплатено адвокатско възнаграждение по Договор за правна помощ, защита и съдействие от 02.10.2018г., 487,95 лв. – невъзстановени разноски по изпълнително дело № 1353/2017 г. по описа на ЧСИ Д.В. с рег. № 861 на КЧСИ, както и законна лихва за забавено плащане върху целия размер на дълга, считано от 04.12.2018 г. до погасяване на пълния размер на задължението и разноските по делото.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260018/08.04.2022 г., постановено по гр. д. № 281/2019 г. по описа на Районен съд – Панагюрище в частта за разноските.

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 260039/21.06.2023г., постановено по гр. д. № 281/2019 г. по описа на Районен съд – Панагюрище, с което е оставена без уважение молба по реда на чл. 248 от ГПК, предявена с вх. № 260408/01.06.2022г. по описа на Районен съд – Панагюрище от ищцата С. Б. К., чрез процесуалния ѝ представител – адвокат Ц. Д. от САК.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд с касационна жалба, при условията на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 от ГПК, в едномесечен срок от връчването му

на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____